

[C. J. F. Sven.]

og formelt var det, som sagt — forstod jeg —, kun et Led i den almindelige Demokratisering, der paa dette Omraade skulde gøre sig gældende.

Jeg maa da udtrykke min Forbløffelse over, at den højtærede Minister i hvert Tilfælde et Sted i Lovforslaget har bevaret Kongemagtens Indflydelse paa Apotekerreglerne, idet der i § 28 staar:

„Ved Salg af Lægemidler maa der ikke tages højere Betaling end anført i de paa Grundlag af kongelige Resolutioner udfærdigede Medicintakster.“

Jeg ved ikke, hvorfor Fastsættelsen af Medicintakster i højere Grad skal ske ved kongelige Resolutioner end Oprettelsen af selve Apotekerne. Jeg synes jo nok, at Oprettelsen af et Apotek er en mere højvigtig Foranstaltning end Fastsættelsen af Medicintakster. Og naar man endelig er paa Jagt efter de kongelige Resolutioner, maa det jo undre, at man i selve Lovforslaget paa enkelte Punkter bevarer dem.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om man kunde paalægge de reelle Apoteker Afgifter i Lighed med de personelle, forstod jeg, at den højtærede Minister ikke vilde tage Stilling til dette Spørgsmaal, men at han i nogen Grad skød sig ind under, hvad et nu afdød Medlem af Rigsdagen, Konsul Birch, i 1923—24 skulde have udtalt i Landstinget.

Det er rigtigt, at Konsul Birch den Gang nærede disse Anskuelse; men lige saa givet er det, at de straks blev modsagt af den daværende Justitsminister, der udtrykkelig erklærede, at det kunde man ikke. Det staar Sp. 206 i Landstingets Forhandlinger for 1923—24. Derfor tror jeg ikke, man skal fremføre det som noget særligt Argument, at der indenfor Partiet Venstre har gjort sig denne isolerede Opfattelse gældende, naar den, der stod som Landets øverste juridiske Embedsmand, selve Justitsministeren, straks paa Stedet bestred Rigtigheden af disse Anskuelse. Jeg skal endvidere henvise til, at der foreligger en norsk Højesteretsdom om et Spørgsmaal af ganske tilsvarende Karakter, idet man i Norge forsøgte at lægge en Afgift paa de reelle Privilegiehavere; men det blev der ved Højesteretsdommen slaaet Bom for; det blev erkendt, at det kunde man ikke.

Den højtærede Minister mente, at Kommissionsbehandling havde været unødvendig. Ja, det er givet, at naar den højtærede Minister fremsætter Lovforslaget i den Skikkelse, han har gjort det, med de særdeles sparsomme Bemærkninger, saa er det hans

Mening; men derfor behøver det jo ingenlunde at være rigtigt. Nu hører jeg, at de fornødne Oplysninger allerede ligger i Ministeriet. Saa synes jeg, at man passende i noget videre Omfang kunde have ladet Lovforslagets Bemærkninger nyde godt af disse Oplysninger. Men er det, som det blev oplyst, og hvad jeg ingen Grund har til at betvivle, saaledes, at de ligger i Ministeriet, saa de omgaaende kan komme til Udvalget, er det selvfølgelig kun en Fordel.

Jeg betoner, at selvfølgelig har det ikke været min Hensigt, at der skulde etableres et Begravelsesudvalg; men jeg har kun understreget, at naar der fra et Ministeriums Side forelægges et Lovforslag, der i den Grad som dette griber ind i hævdvundne Tilstande, maa Rigsdagsudvalget have meget fyldige Oplysninger. Har man dem paa reede Haand, saa behøver Udvalgsbehandlingen ikke at blive saa lang; men Oplysninger maa efter mit bestemte Skøn Udvalget have Ret til at kræve.

Vedrørende Spørgsmaalet om Kommissionsbehandling eller ikke var det ærede Medlem Hr. Bjerring inde paa, at det var unødvendigt at faa en Kommissionsbehandling ud fra den Betragtning, at nu havde man drøftet Spørgsmaalet i 89 Aar. Nu ved jeg ikke, om der ikke i de 89 Aar har været andet at drøfte end netop Spørgsmaalet om de reelle Apotekerprivilegier; det er dog mit Indtryk, at der er forskellige andre Smaating, som i de 89 Aar har interesseret os. Og desuden maa da en Fremskridtsmand som det ærede Medlem Hr. Bjerring indrømme, at Tiderne kan forandre sig; der kan ske noget hist og her; det ser vi jo Gang paa Gang. Derfor kan Spørgsmaalet om en Kommissionsbehandling ikke paa Forhaand afvises ved en blot og bar Henvisning til, at man har drøftet Spørgsmaalet i 89 Aar.

Den højtærede Minister udtalte, at det havde slet ikke været hans Hensigt, at Lovforslaget skulde være Udtryk for en Overenskomst med de interesserede faglige Organisationer, og det har jeg et levende Indtryk af, at det har det ikke. Jeg synes, det vilde have været heldigt, om Lovforslaget havde været Udtryk for en Overenskomst, og navnlig efter den højtærede Ministers Indstilling i de fleste andre Forhold forstaar jeg ikke, at han saa flot kan proklamere, at han hverken vilde eller kunde indlade sig paa at søge paa Forhaand at skabe saadanne Muligheder gennem Forhandling med de paagældende interesserede faglige Organisationer, at Lovforslaget faktisk stod som Udtryk for en Overenskomst